Wulf Sörensen

2η έκδοση στα Ελληνικά

2η έκδοση στα Ελληνικά

Τίτλος πρωτοτύπου:
Freund Hein. Eine Dichtung

«Φίλος Χάιν»: ευφημιστικό όνομα για τον θάνατο.
Εκδόθηκε για πρώτη φορά το 1936 από τη Nordland-Verlag (Μαγδεβούργο), έναν από τους κύριους εκδοτικούς οίκους των SS. Ακολούθησαν τακτικές επανεκδόσεις μέχρι και το έτος 1944. Η παρούσα έκδοση γίνεται αποκλειστικά για να καλύψει το βιβλιογραφικό και ιστορικό κενό σχετικά με την Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία (1933-1945).

Μετάφραση – Επιμέλεια:
Βασίλειος Τραγάρας

Ο φίλος Χάιν

ένα ποιητικό έργο του

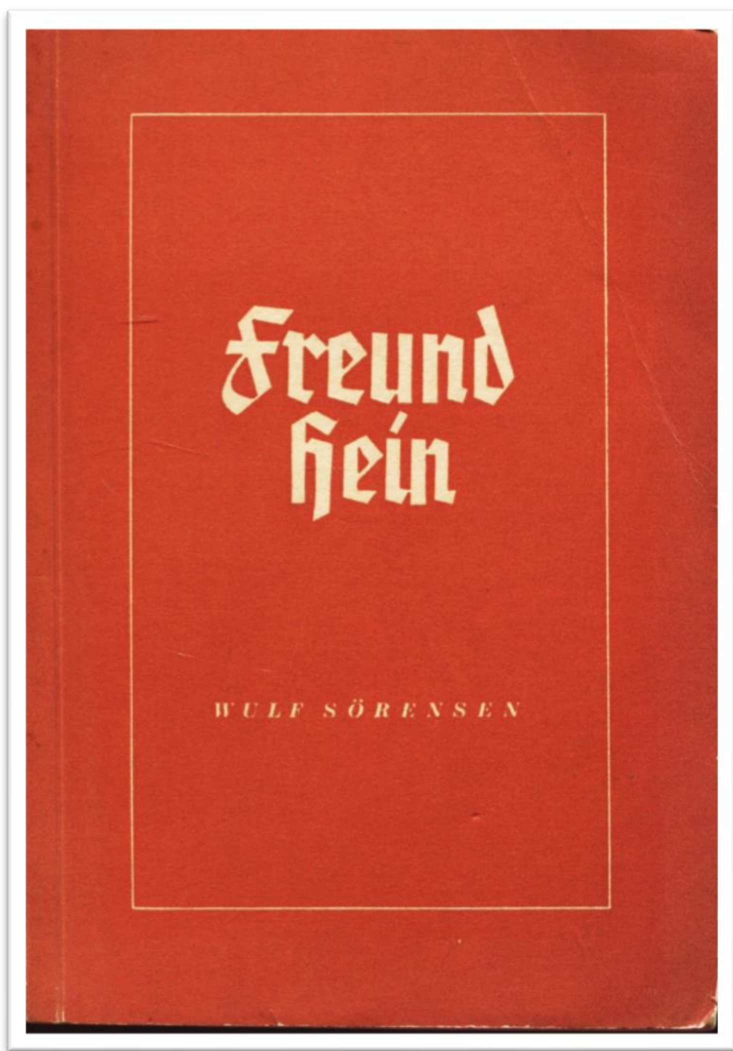
Wulf Sörensen

Μετάφραση – Επιμέλεια:

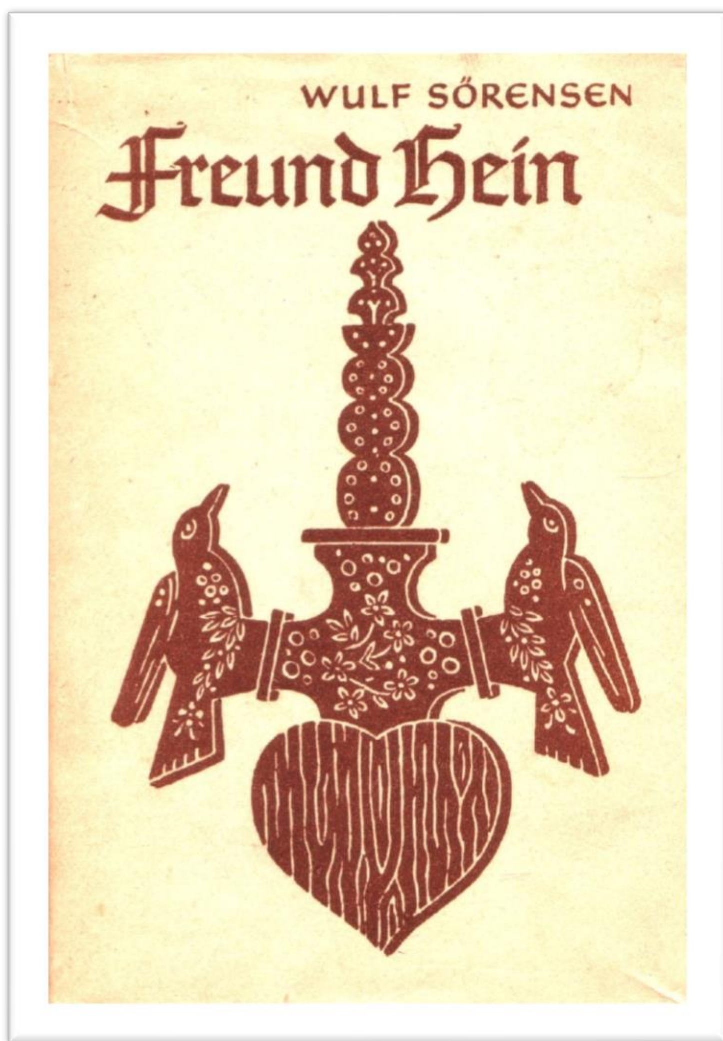
Βασίλειος Τραγάρας

Kukneion Asma

Το εξώφυλλο της έκδοσης του 1936.

Το εξώφυλλο της έκδοσης του 1940.

Αφιερώνεται σε όλους εκείνους που

πολέμησαν κάτω από το

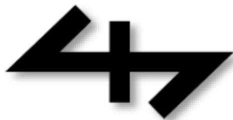
ιερό σου σύμβολο.

Σε όλους εκείνους που έχουν σαλπάρει

για να βρουν ξανά τη Νορδική Πατρίδα,

του πνεύματος και της ψυχής.

Φίλε μου, το προαισθάνθηκα ότι θα ερχόσουν απόψε στο δωμάτιό μου για να αρχίσεις έναν σιωπηλό, νυχτερινό διάλογο μαζί μου. Είναι κάτι που έχεις κάνει πολλές φορές στο παρελθόν.

Τώρα που ήρθες, ξεκουράσου λίγο.

Χαίρομαι που σε βλέπω, συνοδοιπόρε και φίλε των αρχαίων προγόνων μου – σύντροφε όλων όσων σχετίζονται με τη γη, τον ήλιο, τον αέρα και τα δέντρα – που, όπως κι εσύ, έγιναν φίλοι μου.

Έγιναν φίλοι μου τη στιγμή που εξαφανιζόταν από την καρδιά μου η εικόνα ενός σκοτεινού Θεού, έτσι ακριβώς όπως χάνεται η ομίχλη κατά τις πρώτες ακτίνες του ήλιου, κι έτσι όπως άρχιζα να βλέπω το θείο σε όλα όσα υπάρχουν, μαθαίνοντας πώς να τιμώ και να αγαπώ με άφατη αγάπη.

Ωστόσο, μέσα στη θειότητα αυτής της πρώτης μου συνειδητοποίησης, σε είδα ως το πιο κρυφό νόημά της:

Η τελειότητα προσεγγίζεται μέσα από σένα…

Διότι δεν είσαι εσύ το τέλος.

Μεταμορφωτής, ήταν κάποτε το ιερό σου όνομα, και ως μεταμορφωτής είθε να γίνεις πάλι γνωστός σε κείνον που έχει δυνατή καρδιά.

Έχω κάνει πολλά λάθη, φίλε μου, διότι μου πήρε πολύ καιρό μέχρι να βρω τον εαυτό μου. Και τώρα;

Άραγε τον έχω βρει τον εαυτό μου;

Δεν γνωρίζω, μα νιώθω κοντά του.

Γελάς;

Ναι, το ξέρω ότι κάποιος μας δίδαξε τη γνώση του πώς να χάσουμε τον εαυτό μας. Μα εκείνοι που γνωρίζουν το μυστικό της μεγάλης απώλειας του εαυτού, κρατούν για πάρτη τους τη γνώση της εύρεσης του εαυτού.

Κι έτσι λοιπόν, γίναμε όντα χωρίς ουσία – γίναμε οι επουσιώδεις, αυτοί που νομίζουν ότι στην αφηρημάδα τους, στις εφήμερες έγνοιές τους, ζουν.

Και η ζωή μοιάζει με ένα φως δίχως λάμψη.

Με μια ανεκπλήρωτη προσδοκία. Με μια νύχτα δίχως τη σιγουριά της αυγής.

Έτσι έχουν τα πράγματα για κείνον που δεν σε ξέρει.

Μόνο για λίγα χρόνια μπορεί ένα άτομο να ξεστρατίσει. Διότι οι μέρες του είναι λίγες.

Για αιώνες, ωστόσο, ο λαός έψαχνε να βρει τον εαυτό του μέσα από λάθος μονοπάτια. Το άτομο, όσο και ο λαός στον στον οποίο ανήκει.

Στην τελική, δεν υπάρχει καμία διαφορά μεταξύ τους, διότι το λάθος του ατόμου είναι και το λάθος του λαού του.

Σίγουρα, στο τέλος, κάθε μονοπάτι οδηγεί στην Πατρίδα. Μα τα πολλά λάθος μονοπάτια κουράζουν τον αναζητητή, ο οποίος χρειάζεται όλες τις δυνάμεις του. Έτσι, εκείνος γκρεμίζεται μπροστά στο κατώφλι του σπιτιού του και η Πατρίδα χάνεται για πάντα.

Ωφελείται εκείνος που έχει κάνει οδηγό του τη γνώση, που έχει το θάρρος να την ακολουθήσει.

Φίλε μου σιωπηλέ, οι παπάδες σε παρουσιάζουν σαν έναν φλύαρο και ανόητο, ενώ τα παιδιά και οι γέροντες σαν έναν αποτρόπαιο μπαμπούλα.

Έτσι όπως επέτρεψαν να τους κλέψουν οι παπάδες τον Θεό, έτσι, επίσης, έχουν επιτρέψει την κλοπή της όμορφης εικόνας σου από τη Μνήμη του Αίματος. Ως εκ τούτου, έχουν γίνει φτωχότεροι, όπως τα ζώα, που, όταν έλθει η ώρα τους, απομονώνονται για να συναντηθούν – με αξιοπρέπεια – μαζί σου.

«Φόβο Θεού» έχουν διδάξει οι παπάδες στον λαό – μα και φόβο για σένα, των αιώνιο μεταμορφωτή.

Κι έτσι, ο λαός έχει γίνει ένας υπηρέτης· ένας υπηρέτης των παπάδων.

Πώς μπορεί η αγάπη να προέλθει από τον φόβο; Και πώς η γαλήνη της ψυχής από τον τρόμο; Ο φόβος και τρόμος, ωστόσο, ζητούν έναν συνήγορο: τον παπά…

Αχ, πόσο σας απεχθάνομαι, εσάς, τους παραχαράκτες της ψυχής, τους συκοφάντες της μεγαλοσύνης, τους συλητές κάθε τι όμορφου. Εσάς, που δίνετε στον εαυτό σας την εσφαλμένη εμφάνιση της αξιοπρέπειας με στόχο να κλέψετε από τον λαό την ανθρωπιά του, εσάς, που του δίνετε ελπίδες για δήθεν βέβαια πράγματα και καταστάσεις.

Οι στήλες της ισχύος σας είναι ο φόβος, ο τρόμος και η μιζέρια.

Μα το φωτεινό δέντρο της υπέρτατης γνώσης συνεχίζει να ανθίζει…

Έχει κλαπεί από τον λαό ένας από τους καλύτερους συντρόφους του. Έτσι λοιπόν, οι άνθρωποι σήμερα φοβούνται τη ζωή, όσο φοβούνται και τον «θάνατο».

Μα τι θα ήταν μια υπέροχη ζωή χωρίς εσένα, μεγάλε μεταμορφωτή όλων των υπάρξεων;

Είναι ο φόβος αυτός που τους κάνει κακούς. Διότι δεν σε αναγνωρίζουν πια· έχουν γίνει οι άπληστοι της ζωής…

Συ, φύλακα και προστάτη των ζωντανών, συ, που παίρνεις το νήπιο στα προστατευτικά σου χέρια, επέτρεψε να μεγαλώσει και να ευημερήσει.

Καθοδήγησε τον άνθρωπο στην πορεία της ζωής του.

Δείξε σ’ εκείνον τις σοφίες της ζωής, τις ομορφιές και τις δυνάμεις της, ώστε ο ίδιος να τις δει και να τις λάβει. Στο τέλος, οδήγησέ τον στη γαλήνη, τυλίγοντάς τον απαλά στο ελαφρύ ένδυμα του περιπλανώμενου χρόνου και της λήθης.

Στέκεσαι σκεπτόμενος μπροστά στην πύλη. Είναι η πύλη από την οποία κατευθύνεις την πορεία του.

Κι εκείνος, επίσης, φοβήθηκε το πλήθος, γιατί νόμισε ότι θα βρει τον εαυτό του ανάμεσά τους.

Μπροστά στον εαυτό, ωστόσο, στέκεται το καθήκον! Και όποιος δεν έχει το θάρρος γι’ αυτό το καθήκον, χάνει τον εαυτό του.

Γίνεται ένα φάντασμα, το οποίο περιπλανιέται άσκοπα, σπαταλώντας τον χρόνο του.

Θα πρέπει, ως εκ τούτου, να βρούμε το θάρρος και να τελέσουμε το καθήκον, να κερδίσουμε τον εαυτό μας και να γίνουμε ουσιώδεις…

Εύθυμος σύντροφος ήσουν κάποτε στον Βίκινγκ που έπλεε στα αχανή πελάγη – μα και στον πολεμιστή των γερμανικών χερσότοπων και δασών.

Αν δεν τους σκότωνε κάποιο σπαθί κατά τη διάρκεια της μάχης, τότε, έρχονταν μόνοι τους σε σένα, δείχνοντάς σου τους ερυθρούς Ρούνους του Γκέιρσοντ[1] που έφεραν στο στήθος τους, ώστε να τους καθοδηγήσεις εσύ, σύντροφε όλων των λεοντόκαρδων. Για κείνους, ο θάνατος επάνω στο κρεβάτι ήταν κάτι το επαίσχυντο.

Και όταν ο δυτικός Φράγκος Καρλομάγνος – ο, χάρη στο έλεος του Ρωμαίου Πάπα, αυτοκράτορας – εισέβαλε με ισχυρή δύναμη στα εδάφη της Γερμανίας, καταστρέφοντας την παλαιά πίστη και τα παλαιά έθιμα, τότε, η ευγενική εικόνα σου εξαφανίστηκε από τη νορδική μνήμη.

Μια *απάτη* συνόδευε τον ξένο Θεό, κι έτσι, επιβλήθηκε στους χαρούμενους ανθρώπους των βορείων επικρατειών ο «θάνατος». Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα οι καρδιές και οι ψυχές τους να γίνουν αδύναμες· έχασαν τον δρόμο τους, με έναν, άγνωστο μέχρι τότε, τρόμο.

---

[1] Σ.τ.Μτφ.: *Geirsodd* σημαίνει «αιχμή του δόρατος», και αναφέρεται στον συνήθη τρόπο τερματισμού της ζωής ενός μεγάλου σε ηλικία, ή ασθενούς, πολεμιστή. Με την αιχμή χάραζαν στο στήθος τους έναν Ρούνο που έμοιαζε με το γράμμα «Τ». Αυτό το σύμβολο, σύμφωνα με τους μελετητές, είχε διπλή σημασία: αφενός έμοιαζε με την ίδια την αιχμή του δόρατος, κι αφετέρου, από «Τ» αρχίζει το όνομα του Τυρ, του Θεού του Πολέμου. Αυτό το χαράκωμα, ή κόψιμο των φλεβών, προκαλούσε τον θάνατό τους από αιμορραγία και την ισχυρή πεποίθησή τους ότι θα γίνονταν δεκτοί στη Βαλχάλλα. Ο φυσικός θάνατος, από την άλλη, περιφρονούνταν από τους αρχαίους πολεμιστές του Βορρά, οι οποίοι τον αποκαλούσαν *stra död*, «θάνατος επάνω στο άχυρο». Πίστευαν ότι με αυτόν υπάρχει ο κίνδυνος της εισόδου στο Χελ.

Αυτές οι παράξενες διδασκαλίες από τις ερήμους της Ασίας, οι ίδιες που κουβαλούσαν μαζί τους τον «θάνατο», υποσχέθηκαν στον λαό «αιώνια ζωή».

Αυτή ήταν η «αγάπη» τους: η κλοπή της υπέροχης ζωής μας και η αντικατάστασή της με το απαίσιο φάντασμα του ετοιμοθάνατου, χριστιανικού θανάτου.

Μα τι παράξενη αγάπη που είναι αυτή!

Όντως, καλύτερο είναι το φονικό, νορδικό μίσος, παρά η θανάσιμη αγάπη σας.

Το μένος τιμά τον ήρωα, ακόμη και κατά τις τελευταίες του στιγμές· μα η αγάπη σας ντροπιάζει, στερώντας την τιμή από τη ζωή!

Μείνε μακριά, ανόητη ψευδαίσθηση των παπάδων!

Μα εσύ, σιωπηλέ μεταμορφωτή, επέστρεψε ξανά στις καρδιές μας, ούτως ώστε αυτές να γίνουν, ξανά, δυνατές και να λαχταρήσουν, ξανά, τη ζωή.

Φύλακα του κατωφλιού, εμείς δεν θέλουμε να μάθουμε το θείο μυστικό, που ο μανδύας σου αποκρύπτει από μας.

Με μια ανείπωτη πίστη, παραδίδουμε τους εαυτούς μας στη γη που μας ανέθρεψε, – με μια ανείπωτη πίστη, μια μέρα, όταν έλθει η ώρα μας, θα αφεθούμε στην καθοδήγηση από σένα. Δεν θα ρωτήσουμε τον προορισμό του μονοπατιού

σου, διότι για μας, είσαι ο αγγελιαφόρος της ζωντανής θειότητας.

Είσαι έμπιστος φίλος μας, ήδη από την πρώτη στιγμή της ζωής. Σε ώρες ανάγκης, μας διδάσκεις την ευμεταβλησία όλων των γήινων πραγμάτων, δείχνοντάς μας την επερχόμενη αγαλλίαση. Και τις χαρούμενες ημέρες, μας νουθετείς σιωπηλά, ώστε να είμαστε έτοιμοι για τον αγώνα.

Μας διδάσκεις πώς να απολαμβάνουμε με σεβασμό τη λαμπρότητα της ζωής, που είναι δοσμένη σε μας από τη θειότητα, και πώς να γίνουν οι καρδιές μας σοφότερες με τη συνειδητοποίηση του γεγονότος ότι όλα φθείρονται μέσα σε μια αιώνια μεταβολή. Μας διδάσκεις, επίσης, ότι από τη σκέψη των αρχαιότερων προγόνων, μόνο ένα πράγμα παραμένει πάγιο: το *ανιδιοτελές έργο* υπέρ του Λαού, υπέρ της Πατρίδας του Αίματος. Μια μέρα το, γεννημένο από την τιμή και την ακλόνητη πίστη, έργο, θα πλέξει τα αιώνια στεφάνια της υστεροφημίας.

Παράξενα ένιωσα, όταν αισθάνθηκα για πρώτη φορά την εγγύτητά σου. Και όταν, λίγο αργότερα, σε συνάντησα, ένιωσα όμορφα.

Ήταν μία από κείνες τις καλοκαιρινές ημέρες στον κάμπο, τότε που ο χυμός παρασκευαζόταν, ακόμα, στο εσωτερικό των κίτρινων σταφυλιών. Σήμερα, δεν υπάρχουν

πια σταφύλια. Η γη ανακατεύθηκε, και ο ήλιος πλέον καίει επάνω στον λευκό ασβέστη, απορροφώντας μέχρι και την τελευταία σταγόνα των θερμών πόρων που θα μπορούσαν να μας δροσίσουν.

Ξαφνικά, τα όπλα του εχθρού άρχισαν να ηχούν, τόσο δυνατά, που ήταν λες κι ακούγονταν χίλιες βροντερές τυμπανοκρουσίες.

Τα δέρματα των τυμπάνων ήταν τα ίδια τα νεαρά μας σώματα – έπρεπε να αντέξουν.

Εκεί, υπήρχε κάποιος που είχε καταλυθεί από τον φόβο. Είχε πέσει κάτω, στο έδαφος, και φωνάζοντας προς έναν ξένο Θεό, ικέτευε για την προστασία του. Σε αντάλλαγμα, εκείνος θα αφιέρωνε τη ζωή του στην υπηρεσία αυτού του Θεού.

Αποστρέψαμε το βλέμμα, και οι καρδιές μας έγιναν ανελέητες· τον περιφρονούσαν.

Και τότε, πήγες καταπάνω του και τον εξαφάνισες από προσώπου γης· εκείνον, τον κλαψιάρη. Μας έδωσες πίσω την τιμή, κι έτσι, εφορμήσαμε.

Με απόλυτη πίστη, κουβαλήσαμε στις καρδιές μας την ευγενική σου εικόνα. Αυτό μας έκανε ανίκητους.

Ο θάνατος είναι φίλος με όσους δεν τον φοβούνται!

Είπα «θάνατος»;…

Όχι, – *μεταμορφωτής* είσαι, σύντροφε Χάιν!

υμάσαι, τότε, που *κοιταχτήκαμε* για πρώτη φορά, πρόσωπο με πρόσωπο…;

Αυτό συνέβη λίγο πιο μετά, το βράδυ. Βρισκόμασταν δέκα μόλις βήματα μακριά απ’ τον εχθρό. Θέλαμε να τον αιφνιδιάσουμε.

Είχαμε γίνει ένα με το καμπίσιο έδαφος από ασβέστη. Σιωπηλοί, σαν τα λευκά ερείπια γύρω μας, σερνόμασταν, έρποντας προς τα εμπρός, λίγο-λίγο, αθόρυβα.

Πέντε βήματα ακόμη…

Υπήρχε μια χαμηλή γούβα, που έμοιαζε με κρατήρα. Υποτίθεται ότι αυτή θα παρείχε πρόσκαιρη κάλυψη σε τρεις από εμάς, μέχρις ότου να φθάσουν και οι υπόλοιποι.

Γλιστρήσαμε στο επίπεδο κοίλωμα. Νιώσαμε τις καρδιές μας να χτυπούν, γρήγορα και σκληρά.

Και ξαφνικά, εξαπολύθηκε καταπάνω μας η κόλαση. Μας περικύκλωσαν οι εκρήξεις, ο καπνός, η φωτιά, και μια οργισμένη λαίλαπα. Το έδαφος εξερράγη σε χίλια σημεία, μας κατάπιε, και μας έφτυσε ξανά έξω.

Δεν μπορούσαμε να γυρίσουμε πίσω.

Ξαφνικά, ωστόσο, εμφανίστηκες, στριμώχτηκες ανάμεσά μας, μας κοίταξες και ατένισες ξανά τη λαίλαπα των δυνάμεων που είχαν εξαπολυθεί.

Και το πρόσωπό σου έδειχνε να σχηματίζει ένα μικρό χαμόγελο.

Ένας ψυχρός τρόμος διαπέρασε την καρδιά μου, κι εκείνη τη στιγμή, φθοροποιέ των πάντων, σε μίσησα· διότι μόνο

κατά τη στιγμή της υπέρτατης ανάγκης δύναται μια ψυχή να μισήσει τον «θάνατο».

Λόγω του φόβου και του τρόμου, τα δόντια μου κροτάλιζαν.

Μα τότε, ξύπνησε μέσα μου η ανυπακοή των δεκαεπτά ετών μου, σφίχτηκαν οι γροθιές μου, και ανάγκασα τον εαυτό μου να κοιτάξει μέσα στα ακτινοβόλα μάτια σου, να παλέψει με αυτά.

Ήταν κάτι το εντυπωσιακό!

Χάρη στα σταθερό σου βλέμμα, ο φόβος και ο τρόμος εξαφανίστηκαν από μέσα μου, η καρδιά μου έγινε απολύτως ήρεμη, σχεδόν χαρούμενη.

Και τότε, ακολούθησα το βλέμμα σου που κατευθυνόταν προς τη λαίλαπα γύρω μας. Τότε, άναψε στην καρδιά μου ένας φλογερός λόγος, λες και προερχόταν από τα λεπτά σου χείλη:

«Ο *εχθρός* του ανδρός είναι μονάχα ο *άνδρας* – όπως, επίσης, και ο εξολοθρευτής του…»

Τότε, σχεδόν μηχανικά, έβγαλα ένα τσιγάρο από την τσέπη μου και το τοποθέτησα, βιαστικά. στα τρεμάμενα χείλη μου. Το άναψα και χαμογέλασα.

Οι άλλοι δύο έκαναν το ίδιο.

Κάπως έτσι, λοιπόν, περιμέναμε και περιμέναμε, μέχρι να ξημερώσει και να συρθούν μακριά οι μαινόμενοι δαίμονες.

Μα εσύ, εκείνη ακριβώς τη στιγμή, είχες γίνει φίλος – και σύντροφός μας.

Συναντηθήκαμε ξανά, όταν ήρθες να επισκεφθείς εκείνη τη μοναχική γυναίκα – τη μητέρα μου – τη στιγμή που εγώ καθόμουν στο νεκροκρέβατό της.

Δεν το έκανες εύκολο για κείνη, και για πολύ καιρό, ήμουν θυμωμένος μαζί σου.

Τότε, όμως, αντίκρισα τους σιωπηλούς, αστάθμητους παράγοντες των ματιών σου, και είδα στα βάθη τους να αντικατοπτρίζονται τα χίλια μυστικά της ζωής.

Είδα, επίσης, τον τρόπο με τον οποίο έδωσες γαλήνη στα σκληρά, από τη ζωή, χέρια της, φέρνοντάς της, έστω και για λίγο – από τα βάθη του παρελθόντος, στο παρόν – την ευτυχία της ζωής της. Θυμάμαι τον τρόπο με τον οποίο παρουσίασες στην ίδια τη ζωή της: σαν ένα λιβάδι από ηλίανθους. Η σιωπηλή γαλήνη αυτής της εικόνας έριξε μια λάμψη επάνω στα αυλακωμένα – από τον πόνο – χαρακτηριστικά του προσώπου της, τόσο μεγάλη, που η ίδια χαμογελούσε σαν μια νεαρή νύφη. Με αργό τρόπο, τα χέρια της μάζευαν τα λουλούδια του μυστικού σου λιβαδιού, ούτως ώστε να ευχαριστήσει τον αγαπημένο της. Τότε, ακούμπησες το πανέμορφο χέρι σου πάνω στα κουρασμένα μάτια της μητέρας μου. Ήταν σαν τη φευγαλέα σκιά ενός θερινού σύννεφου, που ωθείται από έναν ελαφρύ άνεμο.

Και όταν κοίταξα ψηλά, φίλε μου, είχες φύγει.

Η μητέρα μου παρέμενε ακίνητη, εντελώς ακίνητη. Χαμογελούσε· ήταν λες και είχε σκεφθεί κάτι χαρούμενο. Τα χέρια της κρατούσαν τα λουλούδια, που ήταν, ωστόσο, κρυμμένα από τα ανθρώπινα μάτια, λουλούδια από μια μακρινή χώρα. Και το πρόσωπό της είχε ξαναγίνει νέο· είχε μια απερίγραπτη ομορφιά.

Έμαθα να σε αγαπώ, ξανά, την ώρα κατά την οποία οδήγησες τη μητέρα μου από την επικράτεια των ζωντανών, στην επικράτεια της ζωής.

Διότι είχα μάθει το μυστικό σου: *Θάνατο σε ονομάζουν, μα Ζωή είσαι.*

Με το ιερό, για τους νέους, σύμβολο, ευλογείς εκείνους που έχουν τελειώσει τις μέρες τους, ώστε να εισέλθουν στην επικράτεια της οποίας είσαι ο φωτεινός φύλακας του κατωφλιού.

Και το σύμβολό σου δεν παραπλανά, διότι εσύ, φίλε Χάιν, είσαι της ζωής η μόνη βεβαιότητα. Συνεπώς, είσαι από μόνος σου η ίδια η αλήθεια.

Όταν πλέον σε σκέφτομαι, ή όταν έρχεσαι σποραδικά, κατά τη διάρκεια της σιωπηλής νύχτας, για να αναπαυθείς, τότε, με την εγκαρδιότητά σου, η ψυχική μου διάθεση γίνεται εύθυμη. Η καλοσύνη της φύσης σου ζεσταίνει την καρδιά μου και την κάνει χαρούμενη. Την ωθεί προς το καθήκον και το έργο.

Βλέπεις, φίλε μου, διατηρώ ακόμη αυτόν τον, περίεργα κομμένο στον χρυσό, Ρούνο. Μια μέρα, θα τον λάβει ο υιός μου, ώστε να του υπενθυμίζει – κάθε ώρα και στιγμή – την καταγωγή του Αίματός του, τις γενιές που προηγήθηκαν και το γεγονός ότι το έργο της ζωής του θα τον φέρει πιο κοντά στην τελική εκπλήρωση του δικού τους στόχου.

Φίλε μου, από τη στιγμή που δεν είσαι το τέλος, μα το βαθύτερο νόημα της ζωής, τίποτα ζωντανό δεν είναι μια αρχή από μόνο του.

Όλα είναι μια μεταβολή, η συνέχιση μιας πολύ μακρινής αρχής και θέλησης για επερχόμενη ολοκλήρωση.

Το σιωπηλό μυστικό αυτού του δώρου το γνωρίζω μόνο εγώ, κανένας άλλος. Και δεν θα το πω στον υιό μου, όπως κανείς δεν το αποκάλυψε σε μένα. Αν εκείνος, με τη στάση του, αποδειχθεί ένας γνήσιος άνδρας, τότε, μια μέρα, οι σκοτεινές φωνές του Αίματός του θα αρχίσουν να του ψιθυρίζουν – θα του πουν ότι η εκπλήρωση αυτής της ζωής βρίσκεται μόνο στην πίστη της συνέχισης της θέλησης για ολοκλήρωση, μια πίστη την οποία του εμπιστεύθηκαν οι πρόγονοί του, ως την πιο ιερή τους κληρονομιά.

Κι εκείνος, επίσης, θα μείνει για πολλές ώρες μόνος, σε βαθύ στοχασμό, διότι στην καρδιά του χτίζει έναν βωμό στους προγόνους της φυλής του και του λαού του – διότι για κείνον, η ουσία τους αφυπνίζει τη συνείδηση του Αίματός του. Τιμά και σέβεται, λοιπόν, τη μνήμη τους.

Μόνο εκείνος που είναι ζωντανός μέσω των προγόνων του, μόνο εκείνος που μπορεί να ακούσει τα σοφά τους λόγια – δίνοντας αυτήν τη δυνατότητα και στα παιδιά του – δύναται να ξεκλειδώσει το νόημα όλων των ζωντανών πραγμάτων, εκπληρώνοντας τη ζωντανή του ύπαρξη.

Και μόνο σ' εκείνον θα βρεις έναν φίλο και συνοδοιπόρο, σύντροφε Χάιν· μόνο εκείνος σε αντιλαμβάνεται, με χαρά, ως *μεταμορφωτή.*

Οτιδήποτε κι αν μας επιφυλάξει η Μοίρα, αυτό είναι που εμείς θέλουμε να σου ορκιστούμε, ακτινοβόλε Θεέ της Ζωής:

Θα περπατήσουμε τον δρόμο μας αθόρυβα και δεν θα λησμονήσουμε να απομονωθούμε, με αξιοπρέπεια, στην αδελφότητα της ψυχής μας.

Διότι η θέληση για έργο και η δύναμη για επιτεύγματα ωριμάζει μόνο στην απομόνωση της ψυχής.

Οι επευφημίες των πολλών δεν θα πρέπει να σημαίνουν τίποτα για μας. Δεν θα πρέπει να αποδυναμώσουν την τολμηρή μας ισχύ, τη χαρά του έργου μας, τέτοιου είδους έπαινοι.

Αν τύχει να αποκτήσουμε τιμή και φήμη, ας είναι αυτό μια απλή ένδειξη των μυστικών μας ονομάτων, τα οποία κομίζουμε μπροστά μας, στην καρδιά μας, σαν μια κρυφή

σημαία, την οποία θα επιστρέψουμε μια μέρα – τιμημένη – στον Οίκο των Προγόνων. Σ’ εκείνους που μας τα δάνεισαν, σ’ εκείνους που μας περιμένουν στο τέλος των ημερών μας.

Κατά τη διάρκεια της ζωής μας, η τιμή και η φήμη μας ανήκουν στον λαό μας, για τον οποίο πολεμούμε, και μέσα από τον οποίο είμαστε ζωντανοί.

Πολλοί έχουν ήδη ξεχαστεί κάτω από τις δάφνες· δάφνες οι οποίες μαράθηκαν, πολύ πριν τον θάνατό τους.

Μήπως έφτασε η ώρα;

Όχι, όχι ακόμα, φίλε μου. Θα πρέπει να μας δώσεις λίγο, ακόμη, χρόνο, για όλα όσα δεν έχουν ακόμη γίνει.

Εδώ και πολύ καιρό, μας οδηγείς στης ζωής τους πολύχρωμους δρόμους· μας έχεις δώσει πολύ χρόνο για στοχασμό, τόσον πολύ, που έχουμε ήδη τελειώσει.

Όπως οι μακρινοί μας πρόγονοι, κάποτε, έστελναν από αγρόκτημα σε αγρόκτημα το – χαραγμένο με Ρούνους – ραβδί, έτσι, λοιπόν, εμείς έχουμε σήμερα το δικαίωμα να μεταφέρουμε το σπουδαίο μήνυμα στις επικράτειες όλων όσων έχουν νορδικό Αίμα.

Μα εμείς, οι ίδιοι, θα πρέπει να είμαστε οι αγγελιαφόροι. Έφτασε η ώρα να καλέσουμε όλους τους αδρανείς του λαού μας στη μεγάλη συνάθροιση των καρδιών!

Έχουμε ευχάριστα νέα! Η χιλιετία του σκότους της ψυχής υποχωρεί μακριά. Χαράζει μια νέα, νορδική αυγή:

Ελεύθερες ψυχές! Επιστρέψτε πίσω στην οικία της πίστης των *οικείων* σας!

Λίγο θα βοηθήσει, αν μόνο ένα μέρος του λαού μας κατανοήσει όλα όσα *εμείς* έχουμε αναγνωρίσει – *όλοι* πρέπει να γίνουν ξανά χαρούμενοι· *όλοι*!

Θα πρέπει να χτυπήσουμε σε χιλιάδες, σε πολλές χιλιάδες σκουριασμένες θύρες-καρδιές, να τις συγκλονίσουμε και να τις ανοίξουμε, ούτως ώστε να μπει επιτέλους, μέσα στα υπνοδωμάτιά τους, ο φωτεινός ήλιος του Βορρά.

Και χιλιάδες, πολλές χιλιάδες μάτια θα πρέπει να γίνουν ξανά χαρούμενα, μάτια που έχουν κουραστεί – εδώ και πολύ καιρό – από τη σκοτεινή αμυδρότητα των εκκλησιών και από τη ρέουσα θολούρα του θυσιαστικού καπνού.

Θα πρέπει να τους καλέσουμε *όλους* και να τους κερδίσουμε *όλους*! Λίγο θα βοηθούσε αν – την ώρα του υψίστου κινδύνου – τα σώματα και τα πνεύματα ορκίζονταν στον Ηγέτη του Βορρά, τη στιγμή που οι καρδιές και οι ψυχές ανήκαν στο Σινά ή στη Ρώμη. *Όλους* λοιπόν.

Διαφορετικά, θα χαθεί μια χιλιετία νορδικού μέλλοντος – χαμένο θα ήταν *κάθε* μέλλον, αν οι καρδιές άρχιζαν να πολεμούν εναντίον των πνευμάτων, προτού καν σηκώσουν

τα όπλα εναντίον του προαιώνιου εχθρού, τόσο στην Ανατολή, όσο και σε όλον τον κόσμο. Ενός εχθρού τον οποίο αυτά τα πνεύματα νίκησαν εσωτερικά, μετά από μια εσωτερική διαμάχη.

Δύσκολη θα είναι η τελική μάχη για την ήττα των δυνάμεων του σκότους – *όλοι* πρέπει να είναι έτοιμοι – *όλοι* πρέπει να επαγρυπνούν!

Κανένα αυτί δεν θα πρέπει να ακούσει ξανά τη δελεαστική φωνή που πέρασε, με κρυφό τρόπο, μέσα από το θεόσταλτο μεθοριακό τείχος των Άλπεων· μια φωνή την οποία ακολούθησε πιστά ένα μεγάλο πλήθος του λαού μας, που οδήγησε, τελικά, σε μια αιματηρή καταστροφή.

Γνωρίζεις ότι αγαπάμε τον Ήλιο. Μα δεν είμαστε άπληστοι με τις ημέρες του, διότι κάθε μία από αυτές γίνεται ένα γιορτινό άσμα εργασίας, ένα γιορτινό άσμα καθήκοντος. Αυτό ήταν κάτι που εμείς οι ίδιοι αποφασίσαμε.

Κι αν έρθεις τώρα, για τελευταία φορά, εσύ, που έχεις γίνει ξανά φίλος μας και οικείος μας, τότε θα θέλαμε να σε χαιρετίσουμε με χαρά και να αφεθούμε στην καθοδήγηση από σένα. Κανένα πένθος δεν θα σκοτεινιάσει τις καρδιές μας· όλα όσα μας έχουν ανατεθεί, θα έχουν ήδη εκπληρωθεί.

Σε ευχαριστούμε, διότι μέσω της φιλίας σου, μας έδωσες την τελική μας δύναμη.

Είθε αυτή να είναι η τελευταία επιθυμία μας από σένα: Κατά την τελευταία μας ώρα, δώσε και σε μας το νόημα όλων των ημερών μας και ας καταστεί αυτό ένας άθλος υπέρ του λαού μας!

Όσο πιο άτεγκτη είναι η επέλασή μας και όσο πιο ηχηρό το κάλεσμά μας, τόσο θα μας περιζώνει ο φθόνος και το μίσος, η δυσμένεια και η ψευδομαρτυρία. Δεν θα υπάρξει καμία μέθοδος τόσο ποταπή, ώστε να εμποδίσει την πορεία μας, και κανένα όπλο τόσο δηλητηριώδες, ώστε να μας συντρίψει.

Κι επίσης, γνωρίζουμε το εξής:

Δεν είναι έχουμε να αντιμετωπίσουμε μονάχα τον εχθρό – υπάρχουν, επίσης, πολλοί χλιαροί και απρόθυμοι, τους οποίους πασχίζουμε να κερδίσουμε, πολλοί εκ των οποίων θα βρεθούν, τελικά, στις τάξεις των εχθρών. Διότι πιστεύουν ότι είναι καλύτερη η συγκέντρωση φθηνών δαφνών, παρά η εγκατάλειψη της οκνηρής ανάπαυσης, δια μέσω της οποίας ακμάζει η τεμπελιά και η φιλοδοξία τους· σαν ζιζάνια, σε θερμή λάσπη.

Δεν θα έχουμε αρκετό χρόνο για να υπερασπίσουμε τους εαυτούς μας, διότι είμαστε αγγελιαφόροι και βιαζόμαστε, έτοιμοι να εξαντλήσουμε μέχρι και την τελευταία δύναμη της ενέργειάς μας.

Πολλοί θα πέσουν μέσα στις ύπουλες παγίδες της συκοφαντίας, πολλοί είναι εκείνοι που δεν θα κατορθώσουν

να προστατέψουν τους εαυτούς τους από τα, γεμάτα μίσος, βέλη, πέφτοντας, έτσι, συντριμμένοι. Ωστόσο, η τελευταία κραυγή όλων, θα είναι η εξής:

Γερμανία, ξύπνα!

Τι κι αν χίλιοι πέσουν…;

Το άτομο δεν έχει καμία αξία αν δεν εξασφαλισθεί πρώτα το μέλλον του λαού!

Όταν έρθει η μέρα, κάποιοι θα θυμηθούν εκείνους που έπεσαν αγωνιζόμενοι για την ελευθερία των καρδιών τους.

Η αλήθεια είναι δύσκολος σύμβουλος – ανηλεής και δίκαιος.

Έγινες, ξανά, οικείος σε μας – σύντομα, θα είσαι οικείος σε όλους όσους χαρακτηρίζονται «υιοί και θυγατέρες του Βορρά». Θα είσαι οικείος μαζί τους, όσο κανείς άλλος.

«Εκείνοι», από την άλλη, έχοντας κλέψει τον Θεό από τις καρδιές μας, εξοβελίζοντάς τον σε έναν μακρινό παράδεισο, τοποθετήθηκαν ανάμεσα στον Θεό και στους ανθρώπους. Αρχίσαμε, έτσι, να υποθέτουμε ότι η προσέγγιση του Θεού γίνεται μόνο μέσω των έμμισθων συνηγόρων του, οι οποίοι, με αυτόν τον τρόπο, έκλεβαν την όμορφη εικόνα σου από εμάς.

Ω *μεταμορφωτή*, είσαι η ίδια η *ζωή*!

Επινόησαν, τότε, τον «θάνατο», χώνοντας μέσα στους νόες της τρομοκρατημένης ανθρωπότητας έναν σκελετό που κροταλίζει.

Έτσι, μας εξαπάτησαν σχετικά με το ποιόν σου.

Αφέντης των καρδιών έγινε ένα φάντασμα, που γελάει μοχθηρά με το μαστίγιό του· έγινε ο «θάνατος» και ο διάβολος, ο λυκοθήρας του ανθρώπινου όχλου.

Πραγματικά, τόσο μεγάλος ήταν ο τρόμος και η μιζέρια της ανθρωπότητας μπροστά σε αυτά τα φαντάσματα. Φαντάσματα που σέρνονταν έξω από σκοτεινά κρανία.

Για σχεδόν χίλια χρόνια, η ζωή, για μας, ήταν ανούσια – χίλια χρόνια από τότε που σε ξεχάσαμε, φίλε μου.

Διότι ο «θάνατος» βρισκόταν παντού, απωθούσε κάθε μορφή ζωής, κάθε γέλιο. Η ψυχρή σκιά του έτρεφε μονάχα τους παπάδες, ενώ εκκλησίες ξεπετάχθηκαν παντού. Αυτές οι εκκλησίες δεν υπήρξαν ποτέ ο τόπος κατοικίας του δικού μας Θεού.

Ανούσια έγινε η ζωή για μας, διότι ο «θάνατος» είναι ένα ανούσιο τέλος – ένα τέλος δίχως τη σιγουριά μιας νέας αρχής.

Και λόγω του ότι δεν καταφέραμε ποτέ να πιστέψουμε τις καρδιές των παπάδων και τον παράδεισό τους – που βρίσκεται πέρα από τα σύννεφα και τα αστέρια – λόγω αυτού του «θανάτου», η ζωή μας έγινε ανούσια.

Κι εμείς, οι ίδιοι, γίναμε ανούσιοι· μας απέσπασαν την προσοχή, εμάς, που κάποτε υπήρξαμε συλλογικοί, γεμάτο νόημα, και, ως εκ τούτου, ουσιώδεις.

άνατος.

Όποιος επινόησε αυτόν τον «θάνατο»: στέρησε την ίδια τη θειότητα από το νόημά του, έκλεψε τη θειότητα της θεϊκής ουσίας του, αντέστρεψε κάθε νόημα σε κάτι το εντελώς ανούσιο, έκανε αυτό το ψέμα το απαίσιο είδωλο του κόσμου.

Γνωρίζεις ποιος επινόησε τον θάνατο…;

Ο θάνατος, ο διάβολος και η κόλαση σύρθηκαν έξω από τους ίδιους νόες· νόες στους οποίους μία μόνο σκέψη είναι ζωντανή, νόες που έχουν μόνο μία λαχτάρα: την εξουσία της ανθρωπότητας!

Μέσω του θανάτου, έχουν διώξει από τις καρδιές των ανθρώπων τη φωτεινή θειότητα του Σύμπαντος, έχοντας οι ίδιοι τοποθετηθεί, με επιδεικτικό τρόπο, επάνω στον θρόνο του.

Ο παπάς είναι «ο Θεός μέσω του ιδίου»! Αυτό είναι ένα θέαμα με το οποίο, μια μέρα, θα ξεκαρδιστεί ακόμη και η ίδια η χιλιετία!

Δεν το πιστεύετε αυτό;

Κοιτάξτε τον εαυτό σας!

Ποιος ανάμεσά σας κατέχει ακόμη εκείνο το γέλιο που προέρχεται από τα μεγαλύτερα βάθη του πνεύματος, εκείνο το θείο γέλιο, που είναι η ζωντάνια όλων των ζωντανών πραγμάτων;

Πολλοί έχετε γίνει μοχθηροί· χαμογελάτε μοχθηρά, σαν εκείνο το ανόητο φάντασμα του παπά. Είναι το ίδιο φάντασμα στο οποίο έχετε δώσει το όνομα «θάνατος».

Για πόσον καιρό ακόμη, θέλετε να πιστεύετε σε αυτόν τον «θάνατο» που σας ξινίζει τη ζωή;

Για πόσον καιρό ακόμη, θα επιτρέπετε να σας φοβίζει, ξανά και ξανά, αυτός ο «θάνατος», αυτό το εμπόδιο του παπά;

Ξεχάστε, επιτέλους, αυτό το μηδαμινό στοιχειό, αυτόν τον επινοημένο μπαμπούλα για παιδιά – ξεχάστε τον και δεν θα συνεχίσει να υπάρχει – αυτή η νοερή εικόνα, η οποία σας τρομάζει μόνο όσο της δίνετε χώρο στις σκέψεις σας.

Είπα «ξεχάστε»…;

Το *γέλιο* κάνει κάποιον να ξεχάσει, φίλοι μου, το γέλιο, που είναι θείο στην ψυχή – που είναι μια εύθυμη μέθη.

Θείο είναι το γέλιο!

Μα έχετε ξεχάσει επίσης τον Θεό, τον Θεό του Αίματός μας, τον Θεό που μπορεί να γελάσει.

Μόνο οι ψυχές σας θρηνούσαν για κείνον. Αυτό, όμως, οι σκέψεις σας δεν το γνώριζαν.

Φίλοι μου, γεμίστε τον κόσμο με το γέλιο σας!

Οι ήρωες γεννιούνται μόνο μέσω του γέλιου, διότι το γέλιο και οι ήρωες είναι *θείοι*.

Επιτέλους πάει, έφυγε!

Ο Θεός μας είναι – και πάλι – παντοδύναμα ζωντανός. Νιώθουμε σε κάθε κύτταρο του σώματός μας, το αιώνιο,

δημιουργικό του έργο, και σε κάθε κίνηση της ψυχικής μας διάθεσης, την αιώνια αποκάλυψή του.

Κι εσύ, σπουδαίε φίλε του ανθρώπου, φύλακα και μεταμορφωτή οτιδήποτε ζωντανού προς κάτι τελειότερο: βρίσκεσαι πολύ κοντά στην ψυχή μας, είσαι οικείος σε μας, σαν να ήσουν ένας Θεός.

Σε αγαπάμε, διότι αγαπάμε τη ζωή. Είσαι ιερός σε μας, όσο και οι επερχόμενοι, για τους οποίους είμαστε σπόροι και των οποίων είσαι ο προστάτης.

Και τώρα, φίλε!

Γύρω από τον λευκό μανδύα του μεταμορφωτή, φέγγει το ακτινοβόλο ένδυμά σου, αυτό της χρυσής ζωής. Άρχοντα της ζωντάνιας, έλα μαζί μας για χορό και παιχνίδι!

Φίλησε τα μέτωπα των νυφών και των συζύγων μας, και δώσε σε αυτές την αιώνια σοφία σου – τη σοφία της *ζωής*.

Κοίταξέ τες βαθιά μέσα στα μάτια, κάνε τις καρδιές τους γενναίες, και βύθισε τη λάμψη της ομορφιάς σου μες στις ψυχές τους.

Θέλουμε να δώσουμε στον λαό μας γενναίους υιούς και πανέμορφες κόρες – παιδιά, στων οποίων το Αίμα θα ανθίσει η θεϊκή σοφία, όπως τα λευκά άνθη, στη δροσιά της αυγής.

Σύντροφέ μας, τοποθέτησε επάνω στις σημαίες μας το φωτεινό σου σύμβολο, ώστε να μας κάνει σκληρούς και ανίκητους.

Τώρα που γνωρίζουμε ξανά ότι είσαι η *ζωή*, θέλουμε, κατά την πορεία των στρατιών μας προς τη μάχη, να τραγουδήσουμε το ιερό σου άσμα.

Είθε να γίνει η πολεμική μας ιαχή σύμβολο του τρανού ονόματός σου – για μας, θρίαμβος και χαρά, μα για τον εχθρό, από τον οποίο προστατεύουμε τον λαό και την Πατρίδα, η καταστροφή του.

Και θα σημαδέψουμε, επίσης, τα όπλα μας με τη σιδηρά εικόνα σου, μια ένδειξη ότι αυτά πρόκειται να πάρουν μια ζωή, ώστε να διατηρήσουν μια άλλη, ότι θα μεταμορφώσουν μια ζωή, ώστε να υπάρξει χώρος για μια νέα.

Χαίρε σε σένα, νορδικό Αίμα, ανακτημένε φίλε!

Χαίρε σε σένα, ακτινοβόλε μεταμορφωτή!

NORDLAND-BÜCHEREI

